

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl soudcem Mgr. et Mgr. Jaroslavem Vávrou ve věci

žalobce: F. N.
zastoupen advokátem JUDr. Radkem Bechyně
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**
sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2019, č. j. KrÚ
85778/2019/ODSH/15,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu a následného zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Polička (dále jen „*správní orgán I. stupně*“), jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v platném znění (dále jen „*zákon o silničním provozu*“).

2. Tohoto přestupku se žalobce dopustil z nedbalosti tím, že dne 28. 4. 2018 v čase okolo 15:42 hodin, na silnici I. třídy č. 34 v obci Polička v ulici Hegerova a poté při jízdě v ulici Na Vyšehradě řídil motorové vozidlo tovární značky Škoda Felicia, registrační značky X, bezprostředně po užití jiné návykové látky nebo v době po užití jiné návykové látky, kdy mohl být ještě pod jejím vlivem, když se na výzvu hlídky Policie ČR při silniční kontrole podrobil orientačnímu vyšetření na přítomnost jiné návykové látky testem DrugWipe 5S, který byl pozitivní na přítomnost amfetaminu/metamfetaminu. Přítomnost hlavní aktivní látky Pervitinu metamfetaminu a jeho aktivního metabolitu metamfetaminu nad limitní hodnoty v krvi žalobce byla prokázána znalcem na základě toxikologické analýzy biologického materiálu žalobce. Shora uvedeným jednáním žalobce porušil ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) citovaného zákona. Za přestupek byla žalobci uložena pokuta 9 000 Kč a zákaz řízení po dobu 12 měsíců. Rovněž mu byla uložena povinnost uhradit náklady přestupkového řízení ve výši 6 000 Kč.

3. V žalobě žalobce namítá jak nenaplnění formálních znaků přestupku, tak i neprokázání materiálních znaků. Žalobce má za to, že ze strany správního orgánu nebyla jednoznačně vyvrácena verze žalobce o možnosti požití jiné návykové látky v průběhu silniční kontroly, neboť v průběhu silniční kontroly jsou značné časové prodlevy mezi jednotlivými úkony. Nebyla vyvrácena ani možnost požití jiné návykové látky v době, kdy měl žalobce zajistit vozidlo před odjezdem do zdravotnického zařízení, kde se měl na vlastní žádost podrobit odbornému lékařskému vyšetření, neboť si nebyl vědom skutečnosti, že by vozidlo řídil bezprostředně po požití jiné návykové látky, ani se necítil být pod jejím vlivem z předchozí konzumace. Ovlivnění není schopen žalobce vyloučit po zastavení vozidla v důsledku konzumace zbytku návykové látky, a to ze strachu, že by ji u něj zasahující policisté našli. Ve druhé žalobní námitce pak žalobce namítá, že mu nebyly správním orgánem prokázány materiální znaky daného přestupku. V napadeném rozhodnutí není konstatováno, koho žalobce svým jednáním ohrozil. Naplnění materiálního znaku nelze odůvodnit naplněním znaku formálního, což plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „*NSS*“) ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 - 45. Pro posouzení materiálního znaku přestupku by muselo dojít k přesnému zjištění místa spáchání přestupkového jednání a rovněž jednoznačnému určení průběhu údajného protiprávního jednání.

4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že ze strany žalobce jde v podstatě o tytéž námitky, které uplatnil již v průběhu řízení a žalovaný se s nimi vypořádal. Ze znaleckého posudku vyplývá mj. to, že žalobce se nacházel v počáteční fázi odeznívání akutních účinků Pervitinu. Na základě spisové dokumentace má pak za prokázané, že k užití této návykové látky došlo již před jízdou žalobce. Verze žalobce o tom, že k užití návykové

látky došlo až během silniční kontroly byly dle žalovaného vyvráceny výpověďmi zasahujících policistů. K další námitce pak žalovaný uvedl, že materiální stránkou přestupkového jednání se v odůvodnění svého rozhodnutí taktéž zabýval, přičemž jednoznačně prokázáno bylo i místo spáchání přestupku. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud s ohledem na shora uvedené žalobu zamítl jako nedůvodnou.

5. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům. Žaloba není důvodná. Žalobní námitky žalobce jsou v podstatě faktickým opakováním námitek odvolacích jakož i námitek uplatněných v rámci správního řízení v I. stupni.

6. Ze správního spisu vyplývá, že hlídka Policie ČR zastavila vozidlo žalobce poté, co si všimla, že řidič vozidla nebyl připoután bezpečnostním pásem. U žalobce byla následně provedena dechová zkouška pro zjištění hladiny alkoholu v dechu s negativním výsledkem a orientační zkouška na přítomnost jiné návykové látky s pozitivním výsledkem na amphetamines/methamphetamines. Žalobce následně absolvoval odborné lékařské vyšetření spojené s odběrem biologického materiálu. Z protokolu o lékařském vyšetření vyplývá mj., že žalobce udal požití pervitinu v předchozím dnu, tj. 27. 4. 2018 ve 23h.

7. Ze znaleckého posudku Ing. Evy Herkommerové, Ph.D. ze dne 4. 8. 2018, č. j. 4187(695/18) vyplývá, že žalobce byl v době spáchání přestupku ovlivněn požitím jiné návykové látky – Pervitinu (metamfetamin v koncentraci 154,7 ng/ml a amfetamin v koncentraci 26,7 ng/ml). Na základě uvedené koncentrace svědčící o počátku odeznívání akutních účinků Pervitinu pak lze dle vyjádření znalkyně konstatovat, že v době řízení nebyl žalobce schopen bezpečně ovládat a řídit motorové vozidlo.

8. Při ústním jednání konaném dne 5. 9. 2018 žalobce sdělil, že dne 27. 4. 2018 kolem 23h užil „jednu čáru“ pervitinu nosem, policií byl kontrolován až druhý den kolem 16h, z čehož usuzoval, že již nebyl pod vlivem této návykové látky. V rámci ústního jednání konaného dne 26. 9. 2018 byli vyslechnuti oba zasahující policisté. Tito shodně vypověděli, že během své služby dne 28. 4. 2018 kolem 16h si v ulici Tyršova, poblíž obchodního domu Penny Market, povšimli vozu Škoda Felicia, jejíž řidič nebyl připoután. Vozidlo policisté zastavili v ulici Na Vyšehradě před firmou Medesa. U řidiče – žalobce provedli policisté dechovou zkoušku na přítomnost alkoholu, která byla negativní a zkoušku na přítomnost návykové látky s pozitivním výsledkem. Žalobce policistům sdělil, že den předtím užil návykovou látku, dle svých slov však netušil, že bude ještě v době kontroly stále pozitivní. Následně žalobce s jeho souhlasem odvezli k odbornému lékařskému vyšetření s následným odběrem biologického materiálu do nemocnice v Litomyšli. Žalobce předvolali k podání vysvětlení. Zhruba po týdnu se žalobce dostavil na služebnu k výslechu. Na otázku správního orgánu, zda svědek prap. J. J. připouští možnost, že k požití návykové látky mohlo dojít během kontroly či v době, kdy byl žalobce již po ukončení své jízdy, tento takovou možnost kategoricky vyloučil. Uvedl, že od zastavení vozidla byl žalobce pod neustálou kontrolou jeho nebo kolegy. Žalobce dle jeho slov neměl možnost něco takového provést. Dodal, že

žalobce se po celou dobu choval slušně, vstřícně a byl pozitivním výsledkem zkoušky očividně překvapen. Shora uvedenou možnost požití návykové látky během kontroly či po ukončení jízdy zcela odmítl i svědek pprap. Bc. D. M.

9. V rámci vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí zástupce žalobce namítal, že tyto podklady jsou nedostačující, nedošlo a ani nemohlo dojít k naplnění materiálního aspektu přestupkového jednání. Řízení o přestupku proto navrhl zastavit.

10. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 10. 10. 2018, č. j. MP/24407/2018 uznal žalobce vinným přestupkem podle ust. § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu a žalobci za tento přestupek uložil pokutu ve výši 9 000 Kč a zákaz řízení na dobu 12 měsíců. Současně mu uložil povinnost nahradit náklady řízení ve výši 6 000 Kč.

11. Žalobce se prostřednictvím svého zástupce proti rozhodnutí odvolal. V odvolání uplatnil vícero námitek. Nebylo podle něj dostatečně prokázáno, že přestupku se dopustil žalobce. Sankce uložená správním orgánem pak byla nepřiměřená vzhledem k významnému množství polehčujících okolností. Správní orgán rovněž pochybil, když vycházel pouze ze znaleckého posudku, kdy tvrzení o agresivní jízdě nebylo nikterak prokázáno. Dále namítal nenaplnění materiální stránky přestupku.

12. Žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc mu vrátil k novému projednání. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že prvostupňový orgán se dopustil zejména procesního pochybení, kdy po seznámení žalobce se spisovým materiálem tento doplnil o evidenční kartu řidiče, ke které následně v odůvodnění svého rozhodnutí přihlédl při stanovení výše trestu, aniž by však žalobce o této skutečnosti vyrozuměl. Správní orgán rovněž vydal rozhodnutí den před uplynutím lhůty k vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí. Rovněž vedení spisového materiálu vykazovalo podle odvolacího orgánu nedostatky, neboť ve spisovém materiálu zcela absentovaly doručenký u písemností, které správnímu orgánu zaslal zástupce žalobce.

13. Správní orgán I. stupně rozhodl opětovně tak, že žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku a uložil mu pokutu ve výši 9 000 Kč a zákaz řízení na dobu 12 měsíců, jakož i povinnost uhradit náklady řízení ve výši 6 000 Kč. V odůvodnění rozhodnutí se pak náležitě vypořádal i s námitkami zástupce žalobce stran naplnění materiální stránky přestupku.

14. Žalobce nesouhlasil ani s novým rozhodnutím správního orgánu I. stupně. Proti tomuto rozhodnutí podal odvolání, které bylo po obsahové stránce v základu identické s odvoláním proti původnímu rozhodnutí.

15. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se zcela ztotožnil s tím, jak se s otázkou naplnění materiální stránky přestupku vypořádal prvostupňový orgán. Uvedl, že pro naplnění materiální stránky přestupku se nevyžaduje, aby jednáním přestupce byl ohrožen skutečně ohrožen něčí život, zdraví nebo majetek. Postačí, že tímto protiprávním jednáním došlo k ohrožení zájmu společnosti, nikoliv k ohrožení konkrétních jednotlivců.

16. Jak soud již shora zmínil, žalobní námitky jsou faktickým opakováním námitek odvolacích. Proto bude podstatné vyhodnocení toho, jak se s těmito námitkami vypořádal

žalovaný. Soudní přezkum ve správním řízení totiž není dalším přezkumným kolem ve správním řízení, nýbrž je zaměřen především na posouzení toho, zda ve správním řízení byla dodržena garantovaná práva žalobce. K tomu je třeba ještě uvést, že obě rozhodnutí správních orgánů tvoří jeden celek.

17. K rozsahu přezkumu ve správním soudnictví a tedy i činnosti správních soudů je tedy třeba vyjasnit následující. V rozsudku ze dne 20. 10. 2015 ve věci č. 4037/10 – Fazia Ali v. Spojené království Evropský soud pro lidská práva však uvedl, že pojem „úplný přezkum“ však není vykládán doslova a Soud (zde míněno ESLP) se v zásadě spokojí, bude-li přezkum dostatečný (sufficient review). Je třeba též přihlídnout ke specifčnosti řízení ve správním soudnictví, v rámci něhož může být skutkový přezkum v zásadě omezený a odvolací soudní orgán se může zaměřit spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů. Z článku 6 Úmluvy tak nevyplývá právo na přístup k soudu, který může nahradit názor správního orgánu svým vlastním názorem; v této souvislosti Soud (ESLP) zdůrazňuje, že musí být respektována rozhodnutí správních orgánů založená na vhodnosti (expediency), která jsou mnohdy přijímána ve specializovaných oblastech práva, jakými jsou např. územní plánování, ochrana životního prostředí či regulace lovu (např. Bryan proti Spojenému království, č. 19178/91, rozsudek ze dne 22. listopadu 1995, § 47). Při posuzování dostatečnosti soudního přezkumu je podle ESLP nutno posoudit

- pravomoci příslušného soudního orgánu,
- oblast, jíž se rozhodnutí správního orgánu týká, a to zejména z pohledu, zda obsahuje posouzení otázek vyžadujících zvláštní odborné znalosti,
- míru správního uvážení, kterou v dané věci příslušné správní orgány mají,
- způsob, jakým bylo rozhodnutí přijato, zejména z pohledu záruk, které měli účastníci správního řízení k dispozici, a
- obsah sporu včetně rozsahu soudní žaloby.

18. Soud (zde míněno ESLP) pak přezkoumává právní zakotvení soudního přezkumu jako celek, včetně procesních záruk, které účastníci řízení mají k dispozici, a ověřit, zda byly skutkové okolnosti v řízení jako celku náležitě přezkoumány.

19. V daném řízení týkajícím se shora uvedeného žalobce soud v rámci svého přezkumu ověřil, že shora uvedené podmínky pro naplnění spravedlivého správního řízení byly splněny. Žalobce měl dostatek možností se se správním spisem seznámit, účastnit se na řízení, byl s postupem správního orgánu v průběhu řízení seznámen. Účelem soudního přezkumu tak je zaměřit se spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání nových závěrů ve specializované oblasti práva. V soudním řízení je prostor ke skutkovému přezkumu věci toliko v omezeném případě, kdy by správní orgán postupoval v rozporu s oprávněnými zájmy účastníků, např. pokud by krátil nedůvodně jejich procesní práva, aplikoval nesprávně zákonné předpisy, atd.

20. Soud z napadeného rozhodnutí zjistil, že žalovaný se s odvolacími námitkami vypořádal dostatečným a právu odpovídajícím způsobem. Je proto případné, aby soud na odůvodnění napadeného rozhodnutí odkázal.

21. V dané věci je třeba uvést, že oba správní orgány nerezignovaly na vypořádání se s námitkou zástupce žalobce stran materiální stránky přestupkového jednání. Správní orgán I. stupně se touto otázkou zabýval na s. 4 a 5 svého rozhodnutí. Uvedl, že v souladu s rozsudkem NSS ze dne 14. 12. 2009, č.j. 5 As 104/2008-45 vyloučil jakoukoliv bagatelizaci přestupkového jednání žalobce. Správní orgán vycházel z osobní a místní znalosti místa spáchání přestupku, kdy všechny tyto okolnosti podrobně popsal na s. 5 rozhodnutí.

22. Krajský soud se s tímto plně ztotožňuje. Správní orgány se s touto námitkou vypořádaly vyčerpávajícím způsobem a není na místě, aby soud znovu (již po třetí) opakoval, co již bylo vyřčeno. Pokud žalobce v žalobě odkazuje na rozsudek NSS ze dne 14. 12. 2009, č.j. 5 As 104/2008-45, pak nutno dodat, že i k tomuto se již v napadeném rozhodnutí vyjádřil žalovaný. V dané věci se jednalo o skutkově odlišný případ, kdy NSS konstatoval, že k formálním znakům přestupku se mohou přidružit takové významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen chráněný zájem společnosti, a tím tedy nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku.

23. V nyní projednávaném případě se však žádné takové okolnosti nevyskytují. V řízení bylo dostatečně prokázáno, že v době řízení motorového vozidla byl žalobce pod vlivem návykové látky, o čemž svědčí orientační zkouška na přítomnost jiných návykových látek a zejména znalecký posudek. Žalobce ostatně znalecký posudek ani nespороval. Během správního řízení uvedl, že dávku Pervitinu užil den před jízdou, myslel si však, že během kontroly již nebude pod vlivem této látky. Nelze pak pominout ani okolnosti spáchání přestupku, resp. situace v místě a době spáchání přestupku. Jak již uvedeno výše, těmito se podrobně zabýval prvostupňový orgán. Přestupek byl spáchán na poměrně frekventovaném místě poblíž obchodních domů, čerpací stanice, podniku s nepřetržitým provozem. Správní orgán také dostatečně vysvětlil, že právě mezi 14 – 18 h byl v místě spáchání přestupku zvýšený výskyt osob po konci ranní směny v některých podnicích. Lze tedy na základě uvedeného spolehlivě uzavřít, že žalobce svým jednáním naplnil jak formální, tak materiální znaky přestupku, když bylo bezpečně prokázáno, že svým jednáním ohrozil zájem společnosti na bezpečnosti silničního provozu. Pokud žalobce v žalobě tvrdí, že si není vědom, že by svým jednáním kohokoli ohrozil či narušil veřejný zájem, pak je třeba zopakovat, co již jednou uvedl žalovaný. Totiž, že je notoriitou, že užitím návykových látek jsou negativně ovlivňovány i řidičské schopnosti. K tomu již není co dodávat.

24. Co se týče místa spáchání přestupkového jednání, pak z rozhodnutí správních orgánů je zcela bez všech pochybností seznatelné, kde k němu došlo. Navíc místo spáchání přestupku, jak následně popsáno v rozhodnutí správního orgánu, potvrdil i sám žalobce při podání vysvětlení dne 7. 5. 2018 (Úřední záznam o podání vysvětlení ze dne 7. 5. 2018 na č. l. 10 správního spisu). Tam uvedl, že *„jel z obce Rohozná přes obec Stašov, pouze okrajově, jel jsem horní cestou nad Stašovem, dále přes obec Pomezí do Poličky, kde jsem z ulice Hegerova odbočil k průmyslové zóně v místě, kde má sídlo společnost Agronea, dále jsem pokračoval*

k průmyslové zóně, kdy jsem chtěl jet na BČS u autobazaru, ale tam jsem nedorazil, jelikož u společnosti Medesa jsem byl zastaven hlídkou PČR. Odhaduji, že jsem ujel cca 13 km.“

25. Pokud jde o námitku žalobce stran nenaplnění formálních znaků přestupku, tedy, že nebyla správními orgány vyvrácena verze žalobce o konzumaci návykové látky v průběhu silniční kontroly, ani tuto námitku nepovažuje soud za důvodnou. I touto námitkou se již zabýval žalovaný, když s ohledem na provedené důkazy uzavřel, že přestupkové jednání bylo žalobci zcela prokázáno. Žalobcem nastíněné verze, že návykovou látku mohl požit až během silniční kontroly, resp. po ukončení jízdy hodnotí soud jako účelové. O tom, že žalobce neměl reálnou možnost požit návykovou látku během silniční kontroly, svědčí výpovědi obou zasahujících policistů na s. 49 – 51 správního spisu (z jednání, na kterém byli vyslechnuti policisté, se žalobce i jeho právní zástupce omluvili). Oba policisté shodně vypověděli, že žalobce měli po celou dobu silniční kontroly i během cesty na lékařské vyšetření pod dohledem. Krajský soud má za to, že v dané věci nebyly zjištěny okolnosti, které by znevěrohodňovaly výpovědi policistů. Rovněž krajský soud, pokud by měl přistoupit na verzi žalobce, postrádá smysl takového počínání. Jistě není běžné, natož smysluplné, aby řidič motorového vozidla během silniční kontroly záměrně požil návykovou látku. Takové jednání by podle názoru soudu nebylo možné vysvětlit ani určitou nervozitou během silniční kontroly či snad, jak uvádí žalobce, strachem, že by u něj tuto návykovou látku policisté našli. Naopak o tom, že žalobce byl během jízdy ovlivněn návykovou látkou, svědčí jak jeho výpověď o užití této látky cca 17 h před silniční kontrolou, tak odborné lékařské vyšetření, resp. znalecký posudek hovořící o počátku odeznívání akutních účinků Pervitinu. Rovněž tak výpověď policisty prap. J. o slušném chování žalobce během silniční kontroly a jeho očividném překvapení nad pozitivním výsledkem zkoušky svědčí spíše než o strachu z nalezení návykové látky, o užití této látky v dřívější době, kdy žalobce sice již měl za to, že látkou ovlivněn nebyl, avšak přítomnost této látky v jeho organismu byla stále v nadlimitní koncentraci. Krajský soud tak má s ohledem na shora uvedené a ve shodě s žalovaným za to, že i tato námitka žalobce byla dostatečně vyvrácena již ve správním řízení.

26. S ohledem na shora uvedené závěry nebyla žaloba shledána důvodnou, krajský soud ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

27. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovanému náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

28. Nad rámec odůvodnění lze pak poznamenat, že jednání žalobce ve správním řízení a rovněž v řízení soudním v rámci podané žaloby svědčí o snaze vyhnout se nevyhnutelným následkům svého protiprávního jednání. Jak už bylo jednou uvedeno, není úlohou správních soudů v tomto konkrétním případě znovu žalobci opakovat, v čem spočívá nebezpečnost jeho přestupkového jednání. Jak obecně známo, řízení vozidla pod vlivem návykových látek může zásadně zvýšit pravděpodobnost nehody s tragickými následky v podobě ztrát na životech či zdraví, neboť u řidiče v takovém případě dochází k přeceňování vlastních sil a schopností při řízení vozidla, ztrátě smyslu pro realitu či k jiným podobným důsledkům. Pokud se žalobce s touto elementární zásadou neztotožňuje a důsledky jeho jednání v podobě ohrožení bezpečnosti účastníků silničního provozu mu

musí opakovaně vysvětlovat oba správní orgány a poté i soud, pak lze polemizovat, zda má být žalobce vůbec nadále držitelem řidičského oprávnění. Soud poznamenává, že v některých evropských zemích má řízení vozidla pod vlivem návykových látek (drog) za důsledek doživotní zákaz řízení motorových vozidel.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: <http://www.nssoud.cz>.

Pardubice, 6. května 2020

Mgr. et Mgr. Jaroslav Vávra v. r.
soudce